

SLADKÝ ŽIVOT

Lucy Monroeová
Spiknutí
v San Francisku

LUCY MONROEOVÁ

SPIKNUTÍ
V SAN FRANCISKU

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

červen je asi můj nejoblíbenější měsíc. Měsíc rozepjatý mezi dechem jara a pulzem léta, měsíc s korunou světla. Dny se natahují do zlatých nekonečen, jako by slunce nechtělo zavřít oči, a obzor hoří měkkým plamenem soumraku. V nejdelších dnech roku se čas rozplývá v trávě provoněné senem a ve stínech stromů, jež už nejsou jarně křehké, ale plné síly. Noci jsou žhavé a tiché, nesou v sobě šepot dálky a příslib doteků. Hvězdy se třpytí nad rozpálenou zemí a vzduch vibruje cvrkotem, jako by sama příroda zpívala píseň o dozrávání. Jaro odkládá svěží zelený šat a obléká si hlubší barvy a odvážnější vůně. Je to měsíc na prahu prázdnin a snů, měsíc, kdy se srdce učí zpomalit, a přesto hořet ve zběsilém rytmu. Je to měsíc otevřených oken, bosých kroků a odvahy nechat se unášet teplem, které slibuje, že léto už stojí za dveřmi.

Pro mě je červen asi mnohem více měsícem lásky než populární květen

Takže

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Monroeová

**SPIKNUTÍ
V SAN FRANCISKU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Virgin for His Prize

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:

Jana Austinová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2014 by Lucy Monroe

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Spiknutí v San Francisku, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2879-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2880-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2881-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

V Romi Graysonové se sváril nepřítel vztek s bolestí. S přehnanou opatrností položila na stůl vedle sebe telefon, s nímž ve skutečnosti toužila vši silou mrsknout o zem. Když na to přišlo, uměla se výtečně ovládat.

V duchu však soptila. *Ten prolhaný, vypočítavý a oportunistický darebák!*

Maxwell Black jí před časem dal až nechutně přímočaře najevo, že dlouhodobý vztah sice není nic pro něj, avšak sexuálních požitků že se kvůli tomu rozhodně zříct nehodlá. Jeho velkorysost v posteli i mimo ni byla příslovečná. Šťavnaté historky z jeho milostného života léta plnily spolu se stížnostmi a nářky zhrzených milenek stránky bulvárů.

Max bezostyšně slíbil Romi vrcholné sexuální zážitky – takové, jaké si prý jen stěží umí představit.

Povídal také, že tu bude jen pro ni.

Tedy alespoň tak dlouho, dokud se jí nenabaží.

Romi zlostně sevřela rty. Ten pohádkově bohatý magnát jí nabídl vztah s ručením omezeným.

Samozřejmě ho odmítla. Bylo jisté, že by jí zůstala jen prázdná náruč a zlomené srdce. A pak, přijmout tak nehorázný návrh bylo pod její úroveň.

Sešli se sice jen několikrát, ale Max přesto stačil v Romi vzbudit cit, který jí děsil svou hloubkou. Věděla, že rozchod s ním by nesla velmi těžce.

Už teď byla z rozchodu s Maxem nešťastná, a to se znali jen krátce a téměř platonicky. Ačkoliv... Romi vzdychla. S tou platoničností to nebyla tak docela pravda. Max poskytl Romi ochutnávku možných milostných rozkoší.

A ochutnávka to byla tak lákavá, že Romi nad drzou a sebevědomou Maxovou nabídkou přece jen krátce zaváhala.

Neměla však na výběr. Byla si jistá, že by toho později hořce litovala. Max byl protřelý sukničkář a Romi si nedělala iluze o tom, že právě kvůli ní by se najednou změnil.

Měla sice volnomyšlenkářského ducha, ale srdcem zůstala silně konzervativní. Toužila po muži, s nímž by založila rodinu a vytvořila domov, kam se budou všichni s radostí vracet. Max takovým mužem bohužel nebyl.

A to ani přesto, že se podle všeho zamýšlel oženit s Rominou nejlepší kamarádkou Madison Archerovou, s níž byly jako dvě sestry.

A proč? Protože Maddie byla dědičkou společnosti Archer International Holdings a Max mohl kromě tučného podílu ve firmě sňatkem získat i slibnou vyhlídku na její převzetí, až se Jeremy Archer dříve či později odebere na zasloužený odpočinek.

Romi v duchu zaklela. Ten ubohý prospěcháři!

„Ramonó!“ ozvalo se naléhavě z otcova pokoje. Poslední dobou v něm trávil víc času, než bylo zdravé.

Do kanceláře chodil už jen pouhé dva dny v týdnu. Společnost Grayson Enterprises už hezkých pár let řídil vlastně její ředitel.

Firmu by teoreticky mohla převzít jeho dcera, jenomže Romin otec vždycky tvrdil, že od Romi neočekává nic víc, než aby se vydala za svým snem, ať je jakýkoliv.

Jediným oknem pronikalo do místnosti chabé šedavé světlo. Pokoj byl orientovaný na sever, takže v něm téměř stále panovalo přišeeří. Romin otec seděl na pohovce a díval se na televizi s velkoplošnou obrazovkou, připevněnou na stěně. Sklenice, kterou držel v ruce, byla až na několik kostek ledu prázdná. Zarudlé hnědé oči však dávaly tušit, že ještě nedávno byla plná a že určitě nebyla jediná, kterou vypil.

Romi přistoupila k otci a jemně mu z ochablých prstů sklenici vykroutila. „Vždyť je ještě odpoledne, tati,“ napomenula ho. „Tohle snad nemáš zapotřebí.“

S nostalgií si vzpomněla na dobu, kdy otec zásadně nebral do rukou sklenku dřív než po páté. S úderem koktejlové hodinky pak do sebe lil jednu sklenku po druhé, takže do postele chodíval podnapilý. Cesta po schodech do ložnice se pro něj stala přímo horolezeckým výstupem.

To už však dávno odnesl čas. Teď začínal pít hned po obědě. Dal si sklenku vína, pak další – až spotřeboval celou láhev. S tvrdým alkoholem však dosud čekal až na pozdní odpoledne. Dnes ho tak Romi viděla poprvé.

Starý muž k ní zvedl zastřený pohled. „Ramona,“ vyrazil se sebe nechápavě.

„Ano, tati. Ramona. Volal jsi mě.“ Kdyby nebyl opilý, nikdy by něco takového neudělal.

Graysonovi na sebe zásadně nevolali. Hulákání považovali za krajně neslušné. Pokud spolu chtěli mluvit, použili domácí telefon.

Harry Grayson však nebyl ve stavu, aby se k telefonu vůbec dostal. Nakrabatil obličej, jak se usilovně snažil rozpomenout. „Opravdu?“ opáčil.

„Ano, tati,“ sdělila mu Romi. „Opravdu.“

Harry se udiveně rozhlédl po pokoji, jako by doufal, že na něj z některého rohu vyskočí vysvětlení. „Myslím, že jsem ztratil dálkový ovladač.“

Romi se sehnula a zvedla ze země malý černý předmět u jeho nohou. „Tady ho máš,“ pronesla s povzdechem.

„Aha, děkuju.“ Tvář starého muže se na okamžik rozjasnila. Vzápětí se však zamračil. „Vždyť nefunguje.“

Romi přejela rukou přes obrazovku a vyslovila příkaz, aby se televizor zapnul. Ten tak poslušně učinil. Místností se rozlehl hlas komentátora odpoledních zpráv.

„Ale funguje,“ namítla Romi jemně.

„Mně ne,“ trval na svém otec.

Romi se tomu vůbec nedivila. Ovladač byl schopný poslouchat pouze rozeznatelné příkazy. Pokud je vydávala podnapilá osoba, zařízení je nezachytilo.

„Vypadáš podrážděně, kotě,“ ozval se po chvíli Harry.

Romi se sevřelo srdce. I když měl její otec mozek zatemněný alkoholem, dovedl vnímat, že s ní něco není v pořádku. Záleželo mu na ní. Byl to skvělý táta, to musel každý uznat.

„Všechno je v pořádku,“ řekla s hranou lehkostí.

„Není,“ přel se s ní otec. „Vidím to na tobě.“ Mluvení mu dělalo potíže, takže musel pečlivě vyslovovat. Romi to z nějakého důvodu dojalo. Málem se rozplakala. „Nejedná se o nic důležitého,“ přesvědčovala otce.

„Ne-ne,“ trval na svém Harry. „Já vím, že tě něco trápí.“ Pro Romi ten muž před ní nebyl alkoholik, který si vypíjel játra, ale báječný chlap se vším všudy. Byla si jistá, že to tak zůstane navždy. Její matku miloval tak, že se s ní oženil proti vůli rodičů, a když zemřela – to byly Romi tři roky – trval na tom, že svou dceru bude vychovávat sám.

„Je to stará záležitost.“

„Jen mi to hezky pověz.“

Romi to konečně vzdala. „Zamilovala jsem se,“ odtušila.

„Nic jsi mi neřekla.“

Romi otcovu lehce vyčítavou poznámku přešla. Nechtěla ho ranit. „Sděлил mi, že nemám počítat s ničím vážným.“

„A ty jsi zjistila, že je ženatý,“ vydechl starý muž nazlobeně. Kdyby byl střízlivý, hromoval by mnohem víc. „To si dovolil moc.“

„Ale ne,“ krotila ho Romi. „Zjistila jsem jen, že se nakonec bude ženit, ale kvůli penězům.“

„Ten prospěchář!“

Navzdory žalu se Romi musela pousmát. Otec pro Maxe použil stejné slovo jako před chvílí ona sama. „Přesně tak.“

„Pak je jediné dobře, že jsi ho nechala.“

„Ano.“ S tím od otce odcházela, avšak srdce jí tvrdilo opak.

Maxwell Black se k uzoufání nudil. Dobročinné akce se sobě podobaly jako vejce vejci. Trpěl na nich celé hodiny, které byly jen občas zpestřené rozšiřováním užitečných známostí.

Dnešní galavečer byl věnovaný všem školou povinným hladovějícím dětem. Max samozřejmě charitu považoval za velmi prospěšnou, zvláště, když se jednalo o děti, ale nesnášel tupou nudu, která každou takovou akci obyčejně provázela.

Dnes se však alespoň kochal nadějí, že zde bude také Romi Graysonová. Těšil se na to, že si večer zpestří tím, že ji bude pozorovat. Zalitoval, že se jí nebude moct také dotýkat, jenže co mohl čekat, když tak příkře odmítla jeho nabídku na nezávazný vztah?

Max na ni nenaléhal. Bylo to proti jeho zvyklostem a pak, ze sanfranciské dědičky čišela zranitelnost,

kteřá ho znepokojovala. Neměl zájem o ženu, kteřá od něj čekala víc než sex.

Držel se od ní co nejdál, avšak Romi ho nepřestávala přitahovat. Pokaždé, když mu byla nablízku, cítil vůči ní nepochopitelnou zodpovědnost. K zbláznění ho to rozčilovalo. Kdyby Romi chtěla, mohla by si ho díky tomu otočit kolem prstu. Naštěstí o této své schopnosti neměla ani tušení, a Max se chránil, aby to z jeho chování vycítila.

Přesto byl stále víc přesvědčený o tom, že by jim to spolu báječně sedělo. Max si však musel být jistý, že v jejich vztahu bude hrát prim on.

Teď se k němu Romi plavným krokem blížila. Maxe zasáhla jemná vůně jasmínu a vanilky, kteřá jeho bývalou přítelkyni vždycky provázela. Nasadil na tvář neurčitý úsměv.

„Ale-ale,“ zacvrlikala Romi. „Kohopak to nevidím? Snad to není sám velký Maxwell Black?“

Slušelo jí to. Lesklé tmavé vlasy měla ostříhané na mikádo a jasné modré oči jí zářily jako vždy, ačkoliv dnes v nich sídlil vycítavý výraz, jemuž Max nerozuměl, nebo spíš rozumět nechtěl. Plné rty měla stažené do tenké čárky.

„Dobrý večer, Romi,“ zabroukal. „Vypadáš nádherně.“

Vůbec nelhal. Střih dlouhých večerních šatů v tmavomodrém odstínu podtrhával její jemné ženské křivky a vůbec celkovou křehkost. Dojem, jaký v nich budila, vůbec neseděl s Rominým přístupem k životu. Byla připravená rvát se třeba s celým světem, kdyby to považovala za nutné.

Nebyla vysoká, měřila jen něco přes metr pětadesát, ale co se jí nedostávalo na výšce, bohatě vynahradila zajímavou osobností. Maxe zaujala hned při prvním setkání.

„Děkuju,“ pronesla Romi a zamračila se na něj.

„Ty taky dnes večer vypadáš velmi dobře. Od jakého návrháře je ten smoking, který máš na sobě? Nemůžu říct, že by mi byl povědomý... Nějaký krejčí ze Savile Row?“

Max se pousmál. Romin pozorovací talent byl obdivuhodný. Vlastnit oblek od předního návrháře se všeobecně považovalo za luxus, avšak pro Maxe bylo i tohle málo. On musel mít oblek šitý na míru – přesně podle svých požadavků. Vzbuzovalo to dojem exkluzivnosti, který Max přesně potřeboval. Svému okolí tak dával najevo, že má kontrolu úplně nad vším – nejen v zasedací místnosti, nýbrž i mimo ni.

„Můj krejčí sice pochází odsud, ale v Savile Row se učil. Takže ses vlastně nemýlila.“

„Ovšem. A jeho jméno mi jistě neprozradíš.“

„Proč? Hledáš nového krejčího pro otce?“ Max se ptal čistě proto, aby řeč nestála. Jeho krejčí byl drahý a svou klientelu si velmi pečlivě vybíral. Max silně pochyboval, že by mezi své zákazníky přijal muže, který se léta oddával alkoholu, a jehož firmě kvůli tomu hrozil krach.

„Ne,“ odvětila Romi bezvýrazně.

„On nové klienty stejně momentálně nepřijímá,“ snažil se Max. „Čekací doba je nejméně rok.“ Nechtěl Romi uvádět do rozpaků, proto jí nabídl únikovou odpověď.

„Tebe se to jistě netýkalo,“ odtušila Romi jedovatě.

Maxwell se usmál. „To se velice mýlíš,“ poznamenal. „Pro něj žádné výjimky neexistují. Dává si zatraceně pozor, koho si k sobě pustí.“

„I tak se dost divím,“ pokračovala Romi neústupně. Chtěla se hádat, to bylo víc než jisté.

„Vážně?“ opáčil Max. Bylo zjevné, že je na něj naštvaná a čeká jen na příležitost, aby mu to mohla dát najevo.

„Jsi hrozný prospěcháň,“ vyprskla na něj.

Max se neurazil. Věděl, že takový je, tak k čemu by to bylo? Nepovažoval oportunismus za něco špatného. Proč by se měl stydět za to, že uměl popadnout příležitost za pačesy? Právě kvůli této své schopnosti vybudoval společnost BIT, neboli Black Information Technologies, a stal se miliardářem.

Bylo mu teprve dvaatřicet a jako nemanželské dítě za sebou neměl bohatého papínka, jako tomu bylo u Romi, po němž by jednou mohl dědit. I proto byl na sebe pyšný. Kdo se v jeho věku mohl honosit takovým úspěchem?

Chvilí přemýšlel, proč je na něj Romi tak napružená. Hned mu to došlo. Byl nejen oportunistický, jak tvrdila Romi, ale i nadprůměrně inteligentní. „Zřejmě jsi mluvila s Madison Archerovou,“ pronesl opatrně.

„Jistě,“ odušila Romi. „Mluvím s ní několikrát za den.“ Tón jejího hlasu byl stále popudlivější.

„Nemůžu přece za to, jaké s ní má její otec záměry,“ namítl Maxwell, avšak už se nezmínil o tom, jak se k nim staví on sám.

Romi si zkřížila ruce na prsou. „Ovšem,“ procedila mezi zuby. „Ale jistě bys je neváhal využít, jak tě znám.“

Max jí nenápadně mrkl na prsa. Zkřížením paží zvýraznila výstřih, takže vyhlížel ještě atraktivněji. Jiným mužům by se Romi možná zdála příliš útlá, ale Max ji zbožňoval. Všechno na ní ho přitahovalo.

„Účastnil jsem se schůzky, na které mi Jeremy Archer nabídl velice lukrativní smlouvu,“ vysvětloval klidně. „Přiznávám, že tvoje přítelkyně v ní měla jisté místo.“

Víc Romi sdělit nehodlal. Zjevně to tak nečinila ani Madison, a jistě pro to měla své důvody stejně jako on.

„Takže připouštíš, že za peníze jsi ochotný porušit svá vlastní pravidla,“ přešla do útoku Romi.

Aha, tak odtud vítr vane, pomyslel si Maxwell. Byl překvapený, že Madison Romi přece jen prozradila, oč při onom jednání šlo. Jenže obě strany dobře věděly, že to je jen hra. Ani jedna z nich to nemyslela vážně, ačkoliv Maxovi dělalo velmi dobře, že mohl alespoň na pár vteřin Viktora Becka znejistit.

„Mělo by tě snad těšit, že to nebylo za lásku,“ prohodil Maxwell. Slovo „láska“ pronesl tak, jako by se ho štítil.

Romi byla emotivní a naivní, to Max poznal velice brzy. Dost se tomu divil, protože ztráta lásky téměř zničila jejího otce a s ním i celou firmu. Působila jako jejich rodinné prokletí.

„To je pravda,“ souhlasila Romi jedovatě. „Spíš za třicet stříbrňáků, že?“ Z jejího pohledu šlehalo blesky. Co by dal Max za to, kdyby ji teď mohl mít v posteli. Ze zkušenosti věděl, že emotivní ženy dovedou být v posteli hodně vášnivé.

„Naznačuješ, že jsem někoho zradil,“ řekl mírně. „Ale to přece není vůbec pravda.“ Rozešli se už téměř před rokem, takže Maxwell skutečně nechápal, proč se Romi tak rozčiluje.

„Třeba sám sebe?“ navrhla Romi přísně. „Svědčí to o tom, že neumíš držet slovo.“

„Co je špatného na smlouvě, v níž jsou pravidla pro všechny zúčastněné strany jasně a předem dána?“ opáčil Maxwell.

„To, že za jiných podmínek jsou ta pravidla úplně jiná!“ vyhrkla Romi ublíženě. „To jen se mnou ses nechtěl vázat!“

Maxwell nejistě přešlápl. Nelíbilo se mu, co slyšel. Snad ještě méně, než když ho odmítla. „Nenavrhl jsem Madison to, co máš na mysli,“ vysvětloval.

„Vážně? Vždyť jsi jí nabídl sňatek!“

„Nabídl jsem jí pouhou obchodní smlouvu bez jakýchkoliv partnerských práv a bez slibu věrnosti.“

„To je příšerné!“ vyjekla Romi hlasitěji, než zamýšlela. Byla viditelně rozrušená.

Maxwell začínal mít obavy, aby na sebe nepřivolali nežádoucí pozornost. Vzal ji za loket a jemně ji odvedl na balkon. Upřímně doufal, že vzhledem k nedávnému poklesu teplot bude prázdný.

„Kam to jdeme?“ tázala se Romi, ale nechala se vést.

„Někam, kde budeme mít soukromí.“

Před očima mu naskočila situace, kdy oba použili přesně stejných slov, jen se nacházeli někde úplně jinde. Byla to příjemná vzpomínka.

Zatoužil ji políbit.

Balkon byl skutečně opuštěný, jen v rohu, kam dopadaly noční stíny, se krčil jakýsi pár. Určitě toužil rovněž zůstat v nerušené anonymitě.

Romi se v chladném vzduchu zimomřivě zachvěla. Maxwell ji zavedl do opačného rohu mezi květináče se vzrostlou zelení, která působila jako vítaná bariéra. Bylo to strategické místo. Nikdo je tu nemohl spatřit, ani pár naproti, leda by rozhrnul rostliny.

Max si svlékl sako a Romi do něj dvorně zahalil. „Tak co, je to lepší?“ zeptal se.

Romi přikývla a skousla si ret. Maxwell polkl. Byla tak křehká a zranitelná... Šíleně ho to k ní táhlo.

„Nemusel ses kvůli mně svlékat,“ řekla a zimničně si sako přitáhla blíž k tělu. Bylo to bezděčné gesto v přímém opaku k jejím slovům, a Max se málem rozesmál. „Nehodlám tu zůstat dlouho. A stejně nechápu, proč jsi mě sem vůbec zavlekl.“

„Protože se zlobíš, že jsem zauvažoval nad nabídkou Jeremyho Archera. Chci si o tom s tebou promluvit.“

„Nechápu proč.“

Maxwell se odmlčel. Věděl, že Romi to dlouho nevydrží. A nemýlil se.

Netrvalo dlouho a jeho protějšek ze sebe vyrazil zlostné zafunění. „Maddie si zaslouží lepší osud než manželství bez lásky.“ Vzhlédla a zapátrala Maxwellovi v očích. „A ty nakonec taky.“

„Madison mi nepřipadá příliš atraktivní,“ odtušil Maxwell upřímně. „Ode mě by to nebyla žádná oběť.“

„Vždyť je krásná!“

„S tím nemůžu souhlasit. Nejspíš máme rozdílný vkus.“ Rudovlasá dědička byla bezpochyby atraktivní, avšak na Maxwella nedělala jako žena na muže žádný dojem.

Líbily se mu vysoké a štíhlé ženy, snad proto, že sám měl nadprůměrnou výšku. Také si potrpěl na černovlásky s nevýraznými křivkami, takže kromě drobnější postavy Romi splňovala všechny jeho představy o ženské kráse. Podle něj byla dokonalá.

Miloval její výrazné modré oči, z nichž se dalo vyčíst každé její citové hnutí. A Maxwell uměl být výtečný čtenář.

Madison se také nikdy nečervenala, zatímco Romi tváře zrudly velice často, alespoň v jeho přítomnosti.

„Já jen nechápu, proč sis ji vůbec chtěl brát,“ vyhrkla Romi prudce, ale hned si dlaní přikryla pusou, jako by litovala, že něco takového řekla.

„Ale já si ji brát nechtěl,“ namítl Maxwell. „Jen jsem si s tou myšlenkou chvíli pohrával... Bavilo mě to. Avšak už dopředu jsem věděl, že mou nabídku nepřijme. A nebyla by to vhodná žena ani pro mě. V té zasedací místnosti byl tehdy jen jediný muž, který byl schopný naplnit všechny body smlouvy, kterou přednesl Madisonin otec.“

Romi se zasněně usmála. „Ano. Byli si souzení.“

„Doufejme.“ Viktor a Madison už byli zasnoubení,